

DOCTRINAM ET
DIRIGE
IN

*Regensianersamfundets
medlemsblad*

98-99 årgang (2005-)2006

Indholdsfortegnelse

Klokkerberetning, forår 2003	3
Regensens ur	6
Nekrolog over John Idorn, en personlig kommentar	9
"Merkið" og Regensen	11
Klokkerberetning, efterår 2004	16
Regensens kulturarvsudvalg	23
Tilbage til Gården	24
Sådan forgår livets herligheder, om danskere anno 2005	26
Gerneralforsamling	27

Klokkerberetning, forår 2003

Jakob Clausen og Jens Hjortkjær

Med henblik på at afhjælpe Regensens åndelige forfald og stigende verdsliggørelse stillede Jakob Clausen og Jens Hjortkjær i foråret 2003 op til valg til Regensens Klokkerembede. Ikke uden de store vanskeligheder og iltert-slørede kamphandlinger, som hører sig regens-generalforsamlinger til, lykkedes det Hjortkjær-Clausen at vinde dette valg, for derved at gøre sig til herskere over Regensen for foråret 2003, og således endnu en gang at bringe Regensforeningen SKRAP i position som Regensens Klokkerforening. Om det derved lykkedes at afhjælpe Regensens åndelige forfald er dog tvivlsomt.

Under sloganet "Trommer De?" ønskede Hjortkjær-Clausen-klokkeratet at stille sig i de betydnings tjeneste, som er særegne for det regensielle liv, og som gerne fører til talen om, at en særlig Ånd skulle have til huse i Regensens mure. Regensens magisk-poetiske virkelighed, som vi af blufærdighed ikke skriver om, og som næppe kunne sættes i begreber selvom man gerne ville. Men som sikkert er Dem bekendt, dersom De har boet under Regensens skæve tag, har krydset Regensgården i slåbrok, har hørt bjørnegrottens rungende eksplosioner, har sjoflet, stormet og soldet eller har svunget Skrap som trofæ eller rov. En virkelighed, der tager sig aldeles uvirkelig ud, men som ikke desto mindre, eller måske netop derfor, til stadighed bliver virkelig for nye regensianere. Valget af tema for semestrets indflytterfest faldt således naturligt på Surrealisme, hvilket på forunderlig selvfølgelig vis syntes at inkarnere Regensens naturlige tilstand. Et udsøgt hold af indflyttere omdannede under udfoldelse af ublu kreativitet Regensens festsale til et fantasmagorisk hurlumhej-univers, der satte en frydefuldt uvirkelig stemning for en svimlende indflytterfest. Enkelte regensianere fandt man således indtagende en hot-dog oven på veldækkede klædeskabe højt hævet over det øvrige selskab, andre måtte dinere på toiletter blandt bjerge af gulerodder eller telefonrør, på borde med fremmede vinkler og beklædt med bølgeplast

eller i et sofainterior med kaffestel. Her og der fandt man fritstående døre, et akvarium med lyserøde dukker, en buste med en frisksmurt forstenet sild eller en fløjlsbeklædt kasse, hvorfra en levende hånd serverede kolde drinks. Efterhånden som også aftenens festligheder blev sat i alvorlig bevægelse, syntes dette uvirkelige scenarium i tiltagende grader at blive ét med Regensens naturlige virkelighed for en storartet nat.

Præcis hvornår eller om denne uvirkelige virkelighed hørte op er vanskeligt at sige, måske af den grund, at dette ydmyge forsøg på en iscenesættelse slet ikke havde sat den i gang. Men ikke desto mindre ramte en vis umiddelbar virkelighed Regensen, da semestrets første slåbroktaler, Herbert Pundik, gæstede Regensen den 9. april for at tale om den aktuelle situation i Mellemosten. Aktualiteten blev mere bogstavelig end klokkerne i deres fantasi kunne have forestillet sig da Hr. Pundik inviteredes, eftersom U.S.A. netop i de dage påbegyndte invasionen af Irak. Hr. Pundik ankom fra Politikens redaktion og talte ud fra nyhederne om den aktuelle situation, som da var omtrent 15 minutter gamle, svarende til afstanden mellem Rådhuspladsen og Regensens bibliotek. Herfra udfoldede Hr. Pundik, med usædvanligt overblik og indsigt, en analyse af situationens konsekvens og kompleksitet i forhold til så godt som alle dele af den arabiske verden. Ikke uden en vis skepsis i forhold til om indsigten i denne kompleksitet – i både den reelle situation og i de kulturelle forskelle i den arabiske verden – var tilstrækkelig til at danne grundlag for den aktuelle invasion.

Herefter tristede klokkerne sig til at invitere filosof og generalsekretær for Dansk Antroposofisk Selskab Oscar Borgman Hansen, der i et venligt svar viste sin velvilje, men straks indrømmede ikke at mestre langpiberygning.

Hr. Borgman Hansen mente således, at det kunne blive nødvendigt at fordele en Slåbrok på to aftener; den første hvor Hr. Borgman Hansen skulle modtage instruktion i langpiberygning og en følgende hvor Hr. Borgman Hansen skulle ryge langpibe og på samme tid give en filosofisk kritik af menneskerettighederne. Men da Hr. Borgman Hansen er bosat i Århus blev resultatet, at kun sidste afdeling blev realiseret, til en vis fortrydelse for flere fremmodte regensianere, der modsatte sig den filosofiske spekulations omvendning af begreber med et pragmatisk-juridisk indhold. Udfaldet blev en mere omfangsrig diskussion, der igen lagde sig op af semestrets generelle tema.

Årets Lindefrokost blev afviklet i vanlig våd stil. Årets Lindetaler, nuværende Admiral og Klokker Anders Rasmussen, talte smukt og myndigt om kærlighedens pligt og menneskelig illusion. Man kunne desuden iagttage, at en ellers afviklet tradition for at danne kæde af regensianere over Købmagergade under Storm af Rundetårn, i år blev genoptaget. En nyere tradition for at genoplive den normalvist eksploderede og druknede Lindefrokost, fortsattes i år i form af festligheder, først i kasernens nye og formidable badehaller, og senere med hot-dogs, dans og øl til ud på de mindre timer, i Regensens Lille Sal. Til stor skændsel for både en god Lindefrokost og Regensen i øvrigt, raserede en ubuden gæst i nattens løb Regensens bibliotek med maling. Bibliotekaren udtalte med foragt og såret mine: Lortemennesker! Det skændige hærværk forblev uopklaret.

I årets øvrige løb fandt som vanligt alskens regensielle moder sted, og der diskuteredes alskens verdsligheder frem og lidt tilbage og så frem igen. Emnernes nærmere indhold fortaber sig for de emeriterede klokkeres erindring i skrivende stund, men angik muligvis noget med en ny kopimaskine eller nye låse på Regensens gamle døre. Derudover blev den fortsatte renovering af Regensen taget op til debat, men da vor Provst fik det gjort forståeligt, at rørværk i Regensens

undergrund er i begyndende opløsning til alarmerende synkefare for Regensen, samledes alle diskussioner i et håb om, at nogen vil se med barmhjertighed på Regensens fremtid, og støtte en renovering af disse for Regensen livsnødvendige funktioner.

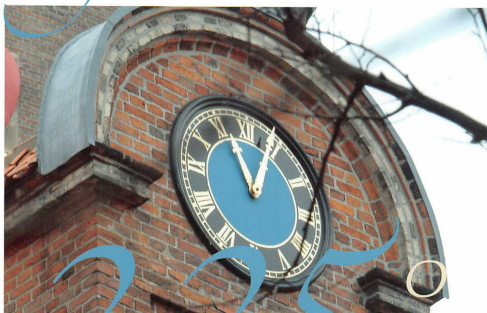
Regensens Lindebal trak, som det sig hør og bør, fulde og festlige huse. Årets Lindekantate bød på en lettere transformation, idet man hørte en elektrisk forstærket version af 'Smukke lille Genbo' udsat for elguitar, el-piano og solist Kristoffer Pedersens uforglemmeligt klynkende mikrofonføring. Lindeballets klokkertale berørte regensmetaforen 'Tankens Slot' og spurgte tvivlrådigt og i længere vendinger, om Regensen kan smykke sig af at være et usædvanligt sted, hvor tanker og festligheder er vævet ind i hinanden. Dette blev imidlertid spontant afkræftet af salen, der på dette fremskredne tidspunkt af aftenen foretrak fest frem for tanker. Ballets midnatsgæst Nikolaj Nørlund sang melankolske sange til lige dele begejstring og utålmodighed, og formåede i nærmest ubemærket omformet omkvædet til sangen 'Andre By' til det eksistentielle spørgsmål "Spørger jeg hvorfor// Er du nu midnatsgæst?".

Et internt regensorkester spillede op til ballets nat i Regensgården, men kvaliteten heraf blev hurtigt fundet for nedslående. Heldigvis blev denne undskyldning for et orkester hurtigt afløst af et rigtigt orkester, som førte de dansende rundt i sommernatten, lige indtil de måtte sætte sig igen. Da morgenen gryede fik Regensen endnu engang besøg af et ubudent klientel, der denne gang aktiverede Regensens brandalarm. Denne installation har to egenskaber, nemlig at den udsender en ualmindelig høj lyd, samt at den ikke kan slukkes igen. I timerne der gik indtil en elektriker nåede frem, udspillede der sig således et surreelt scenarium i Regensens Gård, der overgik hvad surreelle fantasier kunne iscenesætte. Fra Regensens gange kom slåbrokkleddede regensianere, da ophold inden døre var umuligt, og satte sig apatisk til rette. Stedvist fortsatte Lindeballet som om intet var hændt. I den øvre ende af Regensgården udbrød spontant en fodboldkamp mellem 15 smokingklædte mænd. På den oplyste balustrade, hævet over den pludselige sportsarena, fremførte en omtåget regensianer i kjole og hvidt, assisteret af en balleklædt kvinde og en højt hævet bakke med glas, hvad der skulle vise sig at være en privat version af nytårsklassikeren halvfemsårs-fødselsdagen. Mange glas gik tabt ved den lejlighed. Med denne forestilling, akkompagneret til tonerne af dansemusik og brandalarm, markeredes således Regensens selvbestaltede kulmination på semesterets tema.

Mod sommerens afslutning fortalte Kirsten Rask, forfatterinde til den nyligt udkomne bog om Rasmus Rask, om denne forbløffende og oversete sprogforsker, som kortlagde den indoeuropæiske sprogstamme og med det grundlagde den moderne sammenlignende sprogvidenskab. Kirsten Rask berettede hjerteligt om Rasmus Rasks forunderlige liv og lange rejser, og berørte naturligvis Rasks lange liv på Regensen, og dersom to århundreder ikke adskilte den ene fra den anden Rask, ville man måske fatte mistanke om, at der var tale om en forelskelse. Endelig gæstede forfatter og jurist Ulrich Horst-Petersen Regensen ved endnu en Slåbrok, der dog snarere tog sig ud som en samtale mellem Hr. Horst-Petersen og det ringe antal fremmødte regensianere. Ulrich Horst-Petersen læste op af egne tekster og disse dannede afsæt for en inspirerende og åndrig samtale om kunst, historie og bevidsthed i forhold til den kulturelle udvikling i Danmark siden krigen. Som for at fuldende en ikke-eksisterende rød tråd, inviterede Klokkerne afsluttende Regensen på Tangobal i Store Sal. Til denne lejlighed instruerede Hr. og Fru. Velazques i den argentinske tangos hemmelige trin, hvorefter natten var åben for tango og rødvin og hvad deraf følger.

Regensens *ur*

Troels Peter Roland, 7x27, flagmand

Vi, der kender Regensen indefra, kan umuligt forestille os Gården uden det ur, som de fleste af os både elsker for dets, synæstetisk udtrykt, maleriske klang, og ofte irriteres på for det evne til at minde om, hvad klokken nu er slået. Også for de udengårds er det klassiske billede af kirkefløjen kun fuldendt med den blå skive som modvægt til Rundetårns bladguld og røde hjerte. Og dog er den nuværende Regens ikke fra første færd udstyret med sit tårnur – som det ofte kaldes, skønt kvist-ur egentlig er mere rammende. Årets jubilar kommer først ind i regenshistorien i 1780. En dato for ihugtagningen kendes ikke umiddelbart; og det er egentlig ganske kendetegnende for jubilæets genstand, at den rummer flere modsætninger. De to klokker er ophængt i uret på et tidspunkt, hvor regenslivet var under stor forandring, og deres egen rolle i det tildels under afvikling. Og når de en sjælden gang trådte i karakter, var både anledningen og følgerne dramatiske.

Genopbygningen, "dekanværelserne" og Høegh-Guldbergs ur

Genopbygningen af Regensen efter Københavns brand i 1728 gik pga. økonomisk krise kun

langsomt, men var afsluttet i 1749, hvor den gamle kirkefløj, der trods alt havde fungeret siden branden, kunne erstattes med den nuværende. Dog rakte pengene ikke til at forhøje det, der havde overlevet branden, nemlig 3.-4. gang, der endnu stod med 1600-tallets to etager. På denne tid skulle kommunitetsstudenter stadig mødes til klosterøvelser: latinsk deklamation, prædikeøvelser og de egentlige disputereøvelser, hvor man "til øvelse i veltalenhed og til forstandens skærpelse" på latin disputerede mand mod mand for og imod alskens lærde emner. Det foregik hovedsagelig i regenskirken under ledelse af provsten og elleve "dekaner" – ældre kommunitetsstudenter. Man byggede i 1777-79 særlige eneværelser for dekanerne i det nye tredje stokværk på 3.-4. gang. Ved samme ombygning skænkede statsminister Hoegh-Guldberg Regensen uret med tilhørende kvarterklokke. Værket er færdiggjort af tårnurmager, frimester Michell Petter Beck i indvielsesåret 1780.

Forgængerne og klokken brug

Timeklokken er nemlig ældre end som så! For Københavns brand havde regenskirken endda et klokketårn, men da kirkefløjen genopførtes, blev den blot forsynet med en slags tagrytter (afbildninger kendes ikke) til klokken i den ene ende. Ringning foregik med et reb fra gården, og havde i 1700-tallets spartanske og kontrollerede Regens tre formål: at kalde alumnerne til onsdags- og fredagsgudstjeneste samt daglig froprædiken og aftensang i regenskirken, hvilket var obligatorisk; at kalde til disputereøvelser; og at samle regensianerne, når der skulle bæres lig. Den nuværende timeklokke stammer fra 1763, og blev indbygget i det nye ur. På det tidspunkt, hvor det var færdigbygget og kunne tages i brug, var klosterøvelserne dog for nedadgående, idet den nye fundats af 1777 havde afskaffet de anakronistiske disputereøvelser. På denne tid var deltagelsestvangen ved andagter også lempet noget i praksis. Desuden overgik lighæringen i 1791 til et lighærerlav. Men timeklokken var stadig forsynet med et reb, hvormed portneren fra gården kunne kalde til samling, hvilket fik følger i kølvandet på den franske revolution.

Ludvig XVI og posthusfejden

Skønt det følgende handler om timeklokken, der altså ikke har jubilæum, er det dog en væsentlig del af regensurets historie. I det fredelige 1700-tal var hæren upopulær i samfundet, da udgifterne til den fra oplysningshold sås som nyttige for fremskridtet, og da dens tyske kommandosprog fra nationalt hold sås som illoyalt over for staten. Der havde flere gange været håndgemæng og gadekampe mellem officerer og borgere (inklusive studenter). Omkring den franske revolution blev folkestemningen endnu mere tilspidset. 2. februar 1793 nåede nyheden om Ludvig XVI's henrettelse til København. I den oprømte mængde kom en student til at skubbe til en lojtnant ved Løvstræde. Han trak blank, men studenterne rev kården fra ham og knækkede den! Folkemængden tog studenternes parti, og lojtnanten måtte søge tilflugt i Købmagergades posthus. Mens tililende politi pryglede studenterne, løb rygten til Regensen, hvor udefra kommende studenter greb til at bruge klokken som stormklokke – regensianerne styrtede ud af værelserne og til posthuset. Holmens matroser, der havde et venskabeligt forhold til regensianerne (mange havde fået husly i Nyboder efter branden i 1728) kom nu til og gav politiet prygl! Nu måtte hærens kavaleri sættes ind mod oplobet. Imens løb en gruppe studenter til Christiansborg, hvor de fik foretræde for kronprinsen, der lovede at undersøge affæren. Efter at folkemængden var spredt, kunne studenterstandens tab opgøres til én død af kvæstelser og tre sårede.

15 års kvarterslag

Kronprinsregent Frederik nedsatte en undersøgelseskommision. Da man ikke havde interesse i at straffe officeren, fik de fleste indblandede studenter også kun en alvorlig irettesættelse. Dog måtte kongen befale, at den klokke, der havde været en medvirkende årsag til posthusfejden, skulle bortfjernes. Provst Gamborg forsøgte at nøjes med at fjerne det reb, der gav mulighed for ringning fra gården, men efter en kongelig irettesættelse måtte han indvilge i, at klokken blev nedtaget og anbragt på hans loft. I de næste 15 år måtte man nøjes med kvarterslagene. Der var ikke længere mulighed for manuel ringning, men de sidste anledninger hertil forsvandt også i de følgende år, da de sidste klosterøvelser blev afskaffet i 1795, og de sidste andagter på Salen uddøde omkring år 1800.

Forst Københavns bombardement ændrede på tilstanden, da Frue Kirke, en af verdens prægtigste barokkirker, brændende sank i grus sammen med universitetet. Latinerkvarteret havde nu ikke længere dens timeslag at rette sig efter, og kronprinsen tillod i 1808 atter at lade Regensens timeklokke opsætte. Forud for Regensens 200-års jubilæum i 1823 ansøgte den senere statsminister Ove Malling fra universitetets direktion endog Frederik VI om, at man i den festlige anledning atter sætte et reb i klokken og derved gjorde ringning fra gården mulig, fx ved akademiske højtideligheder på Salen (der jo var midlertidig festsal). Kongen svarede dog i et brev fra Rendsborg, at han ikke længere erindrede sagen, og derfor ikke ville omgøre sin beslutning!

Det nye værk og baronen til Steensgård

I øvrigt ses urkristens forgyldte morgenstjerne at være forsvundet omkring 1850. Under tidens liberale strømning har man åbenbart ikke vægtet en fornyelse af det gamle justitssymbol højt. Først i 1908 kommer morgenstjernen tilbage. Skønt Becks smedejernsværk ved sit 100-års jubilæum blev restaureret af tårnurmager Bertram Larsen, valgte man i 1901 at anskaffe et nyt støbejernsværk af det tyske fabrikat J.F. Weule. Heugh-Guldbers gamle urværk går imidlertid endnu! Bertram Larsen, der var en ækvilibrist på sit felt, købte det gamle værk, renoverede det og solgte det til baron Bille-Brahe-Selby til Steensgård (nord for Fåborg), i hvis ur det går den dag i dag.

Regensens nuværende urværk kan gå i otte dage, men lodderne trækkes dog op, oftest af portnermedhjælper Martin Erichsen, et par gange om ugen. Og således fortsætter uret sin tilværelse, hvor sommeraftenernes mange klokkeslag ud på de store timer ganske vist kan medføre nogen sukken blandt de i gården sig hyggende regensjanere, men hvor et nyligt forslag om ad mekanisk vej at bringe klokkerne til natlig tavshed i lighed med rådhusklokkerne blev nærmest enstemmigt afvist...

Kilder:

Anonym: *Gammelt og nyt fra Regensen. Lidt Regenshistorie af En forhenværende Arkivar*. København, 1911; brev fra tårnurmager Frithiof Bertram Larsen til F.O. Hvidberg-Hansen 21/8 1967; Erichsen, Martin: pers. komm.; Fabricius, Knud: *Regensen gennem hundrede Aar*. København,

1923-25; Frausing, J.S., tårnurmager: www.taarnurmageren.dk samt pers. komm.; Hvidberg-Hansen, F.O.: *Regenskirken og Da Regensen mistede sin store klokke i "Regensen"*, oktober 1967; Reinhardt, C.E.F.: *Kommunitet og Regentsen fra deres Stiftelse indtil vore Dage*. København, 1862.

Nekrolog over John Idorn, en personlig kommentar

Af tidl. klokker, Camilla Sløk

Jeg modte første gang John i forbindelse med Hostrups 250 års jubilæum for opførelsen af Genboerne. Jeg var blevet klokker i et toklokkepastorat, og vi ville naturligvis gerne bidrage til dette sammen med Regensianersamfundet, Waage Sandoe og ikke mindst John Idorn. For John fremstod allerede ved et første møde en utrolig entusiastisk og positiv person: Et billede jeg har af ham, som ikke ændredes på noget tidspunkt. John tvivlede ikke et øjeblik på, at de døde regensianere ville storme til Det Kongelige Teater for at se genopførelsen i Baron Boltens gård. Sådan gik det nu ikke, publikum svigtede i omfang, men ikke i intensitet og begejstring over at se de daværende regensianere spille Genboerne for sig, venner og familie. John blev vist nok skuffet over, at der ikke var mere opbakning fra de døde, han udtrykte også bitterhed over ikke at få anerkendelse for sin indsats: En bitterhed, som vi i bestyrelsen mente var lidt uretfærdig, eftersom vi i tide og utide roste ham for hans indsats som formand for Regensianersamfundet. Men til trods for hans egen bitterhed, genopstod han igen og igen til fortsat kamp for opmærksomhed til Regensen.

Baggrunden for opførelsen var en konflikt, der var opstået før, mellem regensprovsten, Leif Grane, og regensianersamfundet. Dvs. Grane havde til en generalforsamling angrebet samfundet hårdt for ikke at bidrage mere i økonomisk henseende til renovering af Regensen. Leif Grane var en dygtig Lutherforsker, men kendte åbenbart ikke til skattetrykket i det danske samfund, for der var ikke nogen umiddelbar formue liggende på bunden af de døde regensianeres dragkister. Typisk for John er dog, at han altså som formand for samfundet satte ovenstående genopførelse i gang for at skaffe penge til Regensen. At det ikke gav noget overskud overhovedet er måske årsagen til at John ved sin død selv donerede en del af sin formue til Regensen. Han brændte virkelig for Regensen. Og hvorfor gjorde han så det? Man skal nok forstå hans begejstring for stedet ud fra den historie

Camilla Sløk var med, da Regensjanersamfundet i september 2005 besøgte Regensen

han selv fortalte om sin barndom. Som jeg husker hans fremstilling voksede han op i et indre missionsk hjem, hvor devisen var, at man ikke skulle tro at man var noget. Det fik man så at vide, og der var ikke megen munterhed eller glæde i hans barndom. En sådan negativ barndom var nu ikke bemærkelsesværdig i hans tid. Mange børn fik ikke den opmærksomhed eller interesse fra deres forældre, som i dag er naturlig. At komme til Regensen var derfor for John, som for mange andre regensjanere for ham, en stor og positiv, ja, livsbekræftende begivenhed. Fundatsen var dengang indrettet efter "kvikke unge mænd af fattige kår". At komme til Regensen var derfor et mildt kulturchok, men et positivt et. Her fik de venner, fællesskab; de fik et månedligt legat og levede højt på strå i forhold til deres studiekammerater, udengårdsfjogene. Det liv og den glæde, som hørte med til pludseligt at føle, at man var noget i nogles øjne, er nok årsagen til, at lyset i den grad kunne brænde i alle årene efter hans, og de mange andre taknemmeliges regenstid på gården. En pudsig historie i mit venskab med John er, at jeg kendte en anden af hans gamle venner fra Regensen, en gris, Liz Whitta-Jørgensen. Liz blev gift med en regensjaner, som boede der samtidigt med John, nemlig Asger Whitta-Jørgensen, og de blev siden skilt. Jeg fortalte John det og hilste mange gange fra Liz. John fortalte, at Liz var sådan en smuk kvinde, da de i sin tid boede på Regensen. Det kunne jeg kun bekræfte, da Liz havde vist mig kasevis af sort-hvid festbilleder fra Regensen i 1950'erne, hvor de alle lyste unge og smukke i den halvmørke belysning, navnlig Liz var smuk. Han ville gerne møde hende igen. Det gjorde han så, og Liz og John blev kæresten efter ikke at have set hinanden i mere end 35 år! Så piger og drenge: Også her minder John os om livets positive sider: Det er muligt, at du ikke fik gårdens flotteste fyr, mens du boede der, men det er aldrig for sent. Siden er det muligt at indhente lykkens favntag.

Ved Johns død er et stykke regenshistorie slut. En mand fra en generation af regensjanere, som følte at tiden på Regensen forandrede hele deres liv. Hele deres selvopfattelse, deres livssyn og deres fremtid som unge. Jeg tror ikke at særligt mange regensjanere 40 år efter har kunnet udtrykke en sådan glæde og varme ved tanken om deres ungdom under lindetræet i Regensens gård.

"Merkið" og Regensen

Troels Peter Roland, 7x27, flagmand

På det seneste har der i den færøske presse været et ordskifte om det færøske flags oprindelse, som har regensiell interesse, da det omhandler flagets tilknytning til Gården. Det er almindeligt kendt, at færøske studenter i København i 1919 har formgivet det flag, som briterne 25. april 1940 gjorde til officielt færøsk flag. I årtier så man ofte Jens Oliver (også Olivur) Lisbergs navn i forbindelse med flaget. At særligt han blev fremhævet, skyldes, at han bragte flaget til Færøerne, hvor han hejste det i hjembygden Fámjin. Da han døde kort tid efter, tilskrev man som

Sådan ser flaget ud i fuld bredde.

en æresbevisning ham flaget. Dog har også Janus Øssurson, Thomas Pauli Dahl og Emil Joensen haft lod i fremstillingen, men hvem der kan siges at være hovedkræfterne (og dermed hvor ideen er undfanget), vækker debat, da flaget jo er opstået inden for mands – og dermed efterkommernes – minde.

I bogen Merkið – Flaggsagan af den færøske journalist og radiodirektør Niels Juel Arge har denne efter eget udsagn samlet alt, hvad han "har kunnet få at vide om Færøernes flaghistorie indtil 1948". Her berettes om Øssurson og Lisberg (min overs.): "Nu satte de sig for at lave forslag til et rigtigt færøsk flag i stedet for vædder- og strandskademærkerne [dvs. -bANNERNE], som hidtil havde været brugt. I Jens Olivurs og Th. Pauli Dahls værelse i Store Kongensgade foregik drøftelser om, hvordan et færøsk nationalflag burde være i form og farver. Ninna Jacobsen fra Torshavn, som var bosat nede [i Danmark] i de år, syede et bordflag efter forslaget, og hun har endnu [1980] dette bordflag i forvaring. Nu begav man sig med dette forslag til en flagfabrik for at få fremstillet et bordflag til hver. [...] Jens Olivur gik nu atter til Nordisk Fane- og Flagfabrik og fik dem til at lave sig et stort flag. Janus Øssurson var med ham, da han hentede flaget. De begav sig til Emil Joensens værelse på Gården [Regensen], og stak det ud af vinduet. Her vejede merkið første gang under åben himmel." Videre hedder det: "Th. Pauli Dahl var en af de tre, som formodede det færøske flag. I hans og Jens Olivurs logi klippede og tegnede de, til et forslag kunne godkendes".

Emil Joensen og Janus Øssurson havde året for på Regensen stiftet det færøske K.E.U.M. i København. I 25-års-festskriftet for dette (1943) beretter Joensen derimod selv følgende (min overs.): "Studenterflaget er det blevet kaldt, fordi det var studenter, som var ophavsmænd til Merkið og skabte det. Hovedmændene var stud. jur. Jens Oliver Lisberg og stud. theol. Janus Øssurson. Vi havde ofte snakket om, at vi færingier i stedet for det gamle vædderflag burde få os et korsflag i lighed med de andre nordiske folk. Så en dag kom Jens Lisberg og Janus Øssurson ind på Regensen til mig i godt humør, nu skulle der gøres noget for alvor, og så gik vi i gang med at lave udkast til Merkið. Jeg satte mig ned og tegnede på hvid bund et rødt kors med blå kant på begge sider. Hver kant var to femtedele af det røde. Dette mente vi alle var meget smukt. Og da vi så gik i gang med at undersøge det, viste det sig, at dette var den eneste mulighed for sammensætning af de færøske farver. Alt andet var allerede i brug af de andre broderfolk. Så begav vi os til Frederiksberggade til Nordisk Flag- og Fanefabrik for at bestille et lille flag. Da vi så senere fik et større flag op, bredte vi det ud af regensvinduet. Islændinge, som så det i gården, var begejstrede ligesom vi, råbte hurra og ønskede tillykke". Joensens fortælling er ofte citeret i litteraturen. Det siges endda, at rød og blå var de farver, han som stud. theol. brugte til at strege under med i Det gamle Testamente.

Skont alle er enige om, at Regensen er det første sted, "Merkið" vajer, og endvidere at Lisberg og Øssurson er initiativtagerne, er det dog en påfaldende diskrepans, at Joensen, regensianeren blandt de fire, og hans bopæl har en central rolle i hans egen fortælling, mens han er halvvejs skrevet ud af historien hos Arge. Dette er med mellemrum årsag til læserbreve i de færøske dagblade. Dog må det siges, at tankerne om flagets udseende tydeligvis har været nogen tid undervejs i forskellige studenterhybler, hvilket Joensens bemærkning om "de færøske farver" også tyder på – man var på forhånd enige om at bruge de samme farver, som indgik både i de gamle bannere og i Norges (1821) og Islands (1915) flag, da disse var de nærmeste broderfolk. Drøftelser er tænkeligt sket på begge adresser, og at mødes på Regensen har været oplagt, da den lå midtvejs mellem Store Kongensgade og Øssursons adresse i Rørholmegade. Joensens skildring

er i øvrigt førstehånds, hvilket selvfølgelig ikke er en garanti for erindringens rigtighed; men at han har været medvirkende fra begyndelsen, ses i hvert fald af, at man vælger hans regensværelse til "afsløringen" – skønt der altså kan være nogen tvist om, hvor og af hvem flaget er undfanget, var det dog på Regensen, det så dagens lys!

Farverne rød, hvid og blå kaldes undertiden "frihedsfarverne", da nordmændene og islændingene sandsynligvis har skelet til den franske trikolor, der igen har dem fra Holland, som antog dem efter Nederlandenes frihedskrig mod Habsburgerne i 1572, bl.a. for at hædre sin fyrsteslægt Oranje: oprindeligt orange-hvid-blå. Farverne er også vandret til Rusland og Østeuropa. Mange "studenterflag" fra 1800- og 1900-tallet lader farver grænse op til hinanden

anderledes end klassisk heraldik foreskriver, således også Merkiðs rød og blå. Da dette visuelt bliver noget tungt, ændrede man i 1959 flagets mørkeblå farve til en azurblå. Også de blå stribers bredde er blevet ændret til halvdelen af den røde. Flaget fra Regensen, der nu hænger i kirken i Fámjín, er dog endnu som Emil Joensen – måske – tegnede det.

Kilder:

Arge, Niels Juel: *Merkið – Flaggesagan*.

Torshavn, 1980

Hitt Foroyyska Kristiliga Ungmannafelagið i Keypmannahavn – 25 Ára Minnisrit. København, 1943

Regensens folde-ud-mand er næsten klar...

KLOKKERBERETNING

efteråret 2004

Troels Peter Roland, SIOUX, 7x27 – Lasse Sørensen, HOF, 7x28

Klokkeratets valglofter, som blev vores gennemgående ledetråd i embedet, havde som hovedformål at styrke enhedsfølelsen på Gården, da nye embedsfolk og et kæmpe kuld indflyttere ventede os, og semestret endda bød på en så sjælden begivenhed som et *provsteskifte*. Man påtager sig nu engang bedst et ansvar ved at føle sig som et led i en kæde – vi ville væve indflytterne fast ind i Regensens liv gennem et alsidigt udviklingsprogram, holde et stadigt højt oplysningsniveau om vores uden- og indengårds aktiviteter for at styrke holdånden blandt embedsfolkene og fællesskabsfølelsen blandt regensianerne, samt sikre vor kære Putzfrau og portnerføl *Martin Erichsen* – sine quo non – gode arbejdsforhold. Efter jordskredssejren lagde klokkeratet sig i selen for disse opgaver for under valgsproget GÅRÆ ET ORBI at give Gården og Verden, hvad henholdsvis deres er.

Efteråret 2004 var usædvanligt intenst på Regensen, da festerne af kalendermæssige grunde lå tæt og alle var prægede af store deltagerantal og højt humør, og da vi endda skulle gennem den omfattende proces at pege på en ny provst.

Klokkerne fortsatte en god skik ved at samle embedsfolkene om pandekager for at udveksle visioner for semestret og styrke holdbevidstheden. En håndfuld gange samlede vi også indflytterne for at indføre dem både i deres mange arbejdsopgaver ved festerne og i Gårdens skikke, for at give dem en regenshistorisk rundvisning, præsentere dem for embedsstanden, fotografere dem, forsyne dem med *visebøger*, ja endog bespise dem. Og den tid Putzfrau havde brugt på at reparere møbler, kunne han afspadsere, da indflytterne en mørk aften med succes blev shanghaiet til at fejre gården.

Da indflytterfestens tema skulle fastlægges, foreslog *Thomas Vass "DDR"*, hvilket tog alle med storm og endnu en gang bekræftede, hvilken kultstatus det hedengangne naboland nyder her i landet. Regensianerne mødte ved den traditionelle happening en flok FDJ'ere i blå skjorter under bannere og hyldestsange til partiet, hvilket på aftenen var udvidet med Honecker-plakater, brunklædte SED-funktionærer, der nidkært vogtede over partimedlemskab ved barbesøg, og Stasi-agenter, der jævnlige afbrød Schlager-underholdningen og forsanger *Tine Braun* for at hente vilkårlige gæster til forhør på loftet. På demokratisk vis stemte hvert bord om menuen, og mens alle siden nød Schweinbraten, berettede provsten om undergravende virksomhed under en rejse til Østberlin. Præmien for "bedste DDR-borger" gik til *Peter Ahning*, Der havde ladet det meste af håret falde til lejligheden. Ja, så loftet var stemningen, at vi talte om et "indflytterbal". Et mindre drama udspillede sig dog, da klokken knækkede mellem hænderne på *den Glöcknern*, idet en gammel revne havde udviklet sig til et åbent brud. Takket være gortleren i Kompagnistræde, der viste sig at være Regenskløkkernes stamgortler, var den dog snart klar til at genoptage sin gerning!

DDR-nostalgi til indflytterfesten

I oktober døde Regensianersamfundets tidligere formand og redaktør *John Idorn* efter årtiers indsats for Regensen, som klokkekerat og portner repræsenterede ved begravelsen i Helsingør. Idorn havde med vanlig betænksomhed for Gården testamenteret dele af sin bogsamling til os, ligesom et legat ventes oprettet i hans navn. Æret være hans minde!

Ved siden af de daglige højdepunkter indgik også klokkerne i provsteansættelsesudvalget, der skulle indsamle kandidatforslag fra regensianerne og indhyde provsteemner til at besøge Gården. Efterårets slåbrokaktivitet bar selvsagt præg af dette, og af filologien, idet *Thorkil Damsgaard Olsen* indførte os i den nordiske gudekreds' udvikling fra oldtid til middelalder, mens *Erik Skyum-Nielsen* fortalte om den nye islandske litteratur, der magter på én gang at være magisk i sin realisme og middelalderlig i sin modernitet. Endelig holdt *Martin Zerlang* en overmåde interessant slåbrok om *fin de siècle*-flanøren som litterær åndstype, hvilket medførte en sandølge af gensidige udnævnelser til regens-flanør.

Årets revy blev indrammet af de fremragende revydirektører *Camilla Zachø* og *Thomas Vaabensted*, der havde *Ole Østergaard* og *Florian Baeres* med i kulissen, og den var med 17 numre en af de længste og mest sprudlende i mands minde. Først ud på de små timer kom baren i brug – hvilket dog opvejedes af et helt formidabelt annoncesalg, hvor især *Qazaz Mirza* udmærkede sig med et næsten jysk salgstalant. Temaet var "København", hvis bydele gik igen i borde og op-dækning. Numrene var af høj standard og stor alsidighed – og yngre foreninger tog tæten foran bl.a. *Gammel slagterdragshow* og *Uglens* morbide klokkevalgs-passionsspil, idet *Signos* potpourri om en hverdag i jagten på regensånden og Pings satire over det døende provstestpars første nat udengårds "gik

Findes der en rigtig Regensmand?

videre" til Regensianersamfundet sammen med vinderne, *Marianne Kirk* og *Signe Juulskov*, der i skikkelse af bakkesangerinder efterlyste "den rigtige regensmand".

For den administrativt interesserede kan nævnes, at regensrådet i efteråret godkendte vores forslag om en halv husleje for alumnens private grise, og at vi desuden sørgede for at holde begge griserater stadigt beboede, alt sammen til glæde for brugskassen. Desuden oprettede vi et stærkt tiltrængt fonds- og inventarudvalg, som i øvrigt i skrivende stund har skaffet 100.000 kroner fra A.P. Møllers Fond til møblering af Salen.

Omkring Bjornegrotten, der næsten var gået i glemmebogen under renoveringen, men nu oplevede en genfødsel, førtes den politik, at enhver brug medførte selvoprydning, hvilket var hårdt kost for nogle – men det virkede, og Putzfrau slap for at muge ud efter minervasonnerne. Dette gjaldt også på et af Gårdens køkkener, hvor klokkerne var nødsagede til at supervisere beboernes rengøringsstandard for en tid efter bønner fra tre regensianere om at måtte forlade gangen. Også dette problem løstes, med advarsler om provstelig indgriben, til de flestes tilfredshed.

25/11 oprandt så den skelsættende dag for Gården, hvor vi ringede til ekstraordinær generalforsamling på Salen, og hvor Regensen valgte at pege på lektor *Erik Skyum-Nielsen*, nordisk filologi, som ny regensprovst. Konsistorium valgte siden som sin uigenkaldeligt sidste handling at følge vores indstilling.

Dagen efter fik vi besøg af de muntre dødnings fra Regensianersamfundet, der gav middag på Salen oven på deres generalforsamling. Revyens højdepunkter blev nydt og legater uddelt – flere indflytterlegater gik faktisk til utrættelige indflyttere, og Florian Baeres modtog humorlegatet. Levende og døde udvekslede anekdoter og nyheder, og da Samfundet efterhånden rummer mange nyligt afdøde, tiltrækker festen mange levende regensianere, og har fået karakter af en helt almindelig regensfest. Belejligt, da restlageret af øl fra revyen blev solgt ved denne lejlighed.

I december holdt vi en "gånv et orbi-slåbrok", en udflugt til Studentergaarden; på grund af juletravlheden dog med så få deltagere, at der nærmest var tale om en delegation, men det gjorde kun mødet med efor Bent Jørgensen og gaardboerne så meget hyggeligere. Det var en særegen oplevelse at bese denne mellemting mellem kollegier flest og forlægget: vores egen gamle Gård – hvor bolle-åets fader Hartvig Frisch har boet, og som ikke behøver dobbelt-a for at virke gammel. Stedet var som en yngre slægtning, og dog dette latterlige Amerika.

Hermed nærmede juleballet sig med stormskridt. På et møde for foreningsformænd kom pontifex og priceps med gode forslag til afskedsgaver til provsteparret, indflytterne måtte atter i arbejdstøjet (Jakob Bøgh og Jens Christian Jørgensen tilbød endog at tilbringe aftenen i køkkenet for at triumfere gastronomisk!), juletræet blev købt – og stor var klokkepanikken, da den påtænkte midnatsgæst meldte afbud på grund af et halsonde fire dage før ballet! Vi måtte ty til plan B, der først var blevet fravalgt på grund af prisen – og indhente blot en smule af beløbet på entréen og baren!

På aftenen for "toprovsteballet" havde vi valgt en historisk udsmykning af Salens vægge med Christian den fjerdes navnetræk på røde bannere (Pip var henrykte). Den kommende provst og provstinden, Elin Bjerregård, indtog pladser mellem de afgående og undertegnede, mens Vreni Grane repræsenterede flhv. provstinder; Grethe Bjerrum sendte sine hilsener. Under forretten

Erik Skyum-Nielsen og Eva Smith i festskrud

underholdt de kære indflyttere med et rytmisk julekor under direktion af Tine Bruun – og under hovedretten sprudlede musikdirektør *Esbern Verner* som solist i og dirigent for sin til dagen sammensatte "provsteskifte-kantate", som julekoret og Händel afsluttede i "Skyum-Nielsen-koret" til Salens store begejstring!

Eva Smiths tale samlede sig naturligt om hendes og *Ole Asmussens* afsked med den Regens, der efter deres tid fremstår med forvandlede rammer i alle måder, hvorefter hun kunne overdrage indholdet, kæden og ordet til Skyum, der holdt den første i en, efter eget udsagn, mangeårig række af provstetaler. Regensianerne takkede med en hyldestsjofling skrevet af *Dina Feilberg*, hvoraf de mange indflyttere fik indsigt i det afgående provstepars meritter. Disse – og håbet for fremtiden – indgik også i klokkestal, som mundede ud i overrækkelsen af regensianernes gaver: en lind til udplantning ved sommerhuset og hertil en havebænk forsynet med en mindeplade med sidste vers af *Du eventyrgård*. Som kulmination på højtideligheden sang Regensen nu med stor glød sin gamle nationalsang fra 200-årsjubilæet, *Kong Christian lægger ned sit sværd*, anført af indflytterne, der havde indøvet den under pauserne i gårdfejningen!

I tågen kan man lige skimte Billy Cross

Herefter kunne midnatsgæsterne gøre deres entré: Rock'n'roll-trioen *Billy Cross*, *Mik Schack* (*Skrap* var henrykte) og *Flemming Ostermann* gav en ekstra lang koncert med gedigne rockklassikere for en begejstret dansende sal. Tonen var slået an til – efter lanciers – en nat med vidunderlig omsætning i baren. Ballet kunne selvfølgelig ikke undgå et underskud efter merudgifterne til underholdning og afskedsgaver (som herved gennem brugsen blev en gave fra alle alumner), men pga. baldeltægernes humor og tørst var det overraskende lille. Semestrets eneste klokkestjæleri

En sidste hilsen til DDR

forekom i øvrigt, da Vreni Grane durkdrevent borttryllede den for næsen af klokkerne – blot for triumferende at aflevere den igen!

Nytårssoldet med klokkeratet som medarrangør fulgtes af en stille tid. Dog styrede vi fri af H.C. Andersen-hysteriet; vi måtte henvise en organisation, der ophængte en biografisk rute med uddrag af hans eventyr på byens huse, til *Borchs*, da det eventyr, de tiltænkte os, handlede om – Ludvig Holberg fra dette (ikke tilstrækkeligt kendte?) kollegium. Filistre!

I klokkeratets ånd drejede vinterens første slåbrok sig om Gården selv, idet den døde regensjaner, professor *F.O. Hvidberg-Hansen*, en af vor tids største regensiologer, indførte os i vore bygningers og embeders historie, krydret med anekdoter fra 50'erne; den anden handlede om verden udenfor, midt i valgkampen repræsenteret af miljøministeren, *Connie Hedegaard*, der fortalte om den konservative miljøpolitik mellem mennesket og markeds kræfterne. Aftalen om en Mars-slåbrok med Jens Martin Knudsen måtte desværre aflyses, da han døde i februar. Æret være også hans minde!

Hermed oprandt skiftedagen 1/2, hvor det gamle provstepar drog mod *orbi*, mens det nye, i hvert fald administrativt, rejste til *Gårnæ*, idet den egentlige indflytning dog afventede enkelte håndværksarbejder i boligen.

Af yderligere administrationsguf kan nævnes, at regensrådet vedtog at halvere X-institutionen, der med PBS ikke længere kræver 4 embedsmænd. Desuden vedtoges vort forslag om en AV-direktor (*Karl Granov* blev den første) med lydanlæg som primært arbejdsområde, samt *Malte Lyneborgs* forslag om at blande døren mellem VP's grønne (tv-)stue og kammer, hvorved dette og køkkenet omdannes til et helt nyt værelse: 1x8. Hermed har Regensen igen 100 loci. Vi fik desuden en aftale i stand med Kunstakademiets Konservatorskole om en længe ventet restaurering af kirketrappens maleri af Christian IV som vederlagsfrit elevarbejde. Det befinder sig i skrivende stund i konservatorernes hænder.

Takket være oplysninger fra Hvidberg-Hansen viste det sig, at vores klokkerat var nummer 300 siden embedets oprettelse i 1865! I den anledning indbød vi på dagen før generalforsamlingen alle de eksklokkere, vi kunne få fat i, til eksklusiv pandekagefortæring og mindeudveksling ved et par borde på Salen. Den amerikanske udvekslingsstudent, der forvildede sig op blandt os, måtte derfor modtages med den guddommelige replik "sorry, this is a 'klokker only' party".

Efteråret 2004 var også: semestret, hvor den "nye" frøken Lind fyldte 50 år (16/11), dog under stille former, da lindens fødselsdag nu engang er 12/5; hvor portner *Bengt Borgegn* måtte opgive det elektroniske nøglesystem, der var for driftsussikkert (blot for senere at tage revanche med et bedre system); hvor klokkerne forsynede Amalienborg med *Regensens Visebog* og ed'en, *Paa Tankens Slot*; hvor Kasernens bagtrappe blev renoveret; hvor *Thomas Erichsen* arrangerede ugentlige videoaftener, mens *Jakob Vinther* nedsatte sig som selvbestaltet friluftsdirektør og gennemførte mange styrkende udflugter for regensjanerne, blandt andet vinterbadning i Øresund. Vi glædede os over den virkelyst og idérigdom, som alle regensjanere udviste, selvfølgelig særligt vore gæve indflyttere, hvis store indsats vi kun kunne kvittere for ved ydmygt at lægge os efter Alexander den Stores ledelsesstil: at dele de meniges strabadser! Ikke bare.

Kong Christian lægger ned sit sverd / med heltesmil på laurbærkransen!

GÅRÆ ET ORBI

– REGENSENS KLOKKERAT NUMMER 300

Regensens kulturarvsudvalg oplyser:

Vi indrømmer, at regensnalsprojektet har ligget noget stille på det sidste, men vi lover at lægge os i selen for det i det kommende år.

I mellemtiden har udvalget følgende forespørgsel til medlemmerne:

*Ligger du inde med et fotografi af
Frederik IX's besøg på Regensen i 1957?*

I så fald er udvalget meget interesseret i at låne det for at få lavet en kopi til ophængning på Gården.

Skriv venligst til cd@regensen.dk.

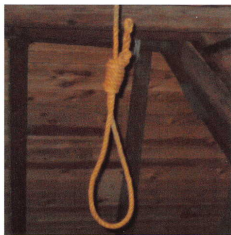
Med venlig hilsen

KULTURARVSUDVALGET

Tilbage til Gården!

Lørdag den 27. september 2005 holdt Regensjanersamfundet sin sommerudflugt, og målet var denne gang Regensen. Selveste Regensprovst Erik Sleyum-Nielsen tog imod, før student Troels Roland viste rundt i alle kringelkrogene.

Efterfølgende var der champagne i den sparsomt møblerede provstelejlighed – og til sidst frokost på Café Hovedtelegrafan i Købmagergade.

Hvis det kiksar i sidste fag...

"Jeg vil så gerne eje et maleri af mig", sang Niels Christian Steensberg til portrættet af Krag Hansen

*Formand Hans Steenberg
og Regensprovst klar til
rundvisning*

*Spændt venter de afledte
på provst og guide*

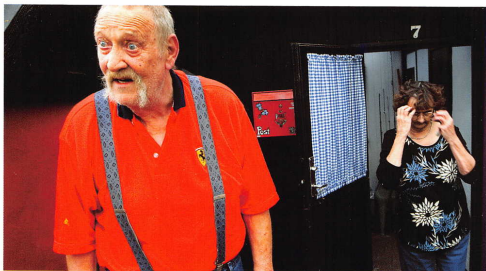
*Her har regensianerne
lige ryddet op*

“Sådan forgår livets herlighed”, om danskere anno 2005

Artiklen, som blev bragt i Politiken i oktober 2005,
omhandler den tidligere portner på Regensen,
Per Jakobsen. Her følger et uddrag:

”Kun én eneste præst har nogensinde fået tag i Pers hjerte. En præst, der kan få ham til at lede febrilsk i reolerne derhjemme blandt de mange romaner fra Unions Forlag for at finde et par sprænglærde værker – om protestantisme. Der kommer en højtidelighed over Per, når han udtaler forfatterens navn: Leif Grane. Den uhellige alliance mellem præstehaderen Per og den intellektuelle kirkemand og Lutherforsker går tilbage til dengang, Per arbejdede på Regensen i København. En glansperiode, hvor Per i en årrække var ansat som betjent <sic! Han var portner!>. Ganske vist kalder han Regensen ”verdens værste snobbested”, fordi Københavns Universitets 400 år gamle kollegium i høj grad var for børn med fine efternavne. Men ud over tjenesteboligen og lønnen og andre privilegier var der formildende omstændigheder. En af dem var Leif Grane, leder <sic! Han var provst!> af Regensen. Den katolske kirke måtte stå en del for skud, når Per og Leif drøftede åndelige materier over en pils. Per kalder kirkehistorikeren ”botteskør”. Og husker dengang 25 præster sad på Regensen. Nogle bar ridderorden – ”et ræddeligt selskab, og de drak af helvedes til”. Så sagde Leif Grane, at han i hvert fald ikke skulle have nogen medaljer. Eller dengang dronningen var på besøg, og Grane havde fået sig nogle snapse, så Hendes Majestæt blev sur. Til Pers morø”.

Generalforsamling

fredag den 25. november 2005
kl. 18.30

Dagsorden

1. Valg af dirigent
2. Formanden aflægger beretning
3. Kassereren fremlægger revideret regnskab
4. Revisorerne afgiver betænkning
5. Valg af formand
6. Valg af kasserer
7. Valg af fem bestyrelsesmedlemmer
8. Valg af to revisorer
9. Eventuelt

*Efterfølges af middag, vine, kaffe m. sødt
og et udsøgt udvalg af numre fra årets Regensrevy.*

Regensianersamfundet

Regensianersamfundet er en forening af tidligere regensianere, såkaldt døde regensianere. Man skal melde sig ind i foreningen for at blive medlem. De tre første år efter man er flyttet fra Regensen er man dog gratis medlem. Eneste forudsætning for dette tilbud er, at man sender sin nye adresse til regensianersamfundets kasserer Henrik Teide.

For sit medlemskab får man mange forskellige ting

Invitationer til Regensianersamfundets aktiviteter, medlemsbladet med spændende fotografier og tekster fra Regensens historie. Man bliver inviteret med til den årlige generalforsamling med tilhørende fest. Til generalforsamlingsmiddagen får man både revy samt et blad lavet af regensianerne om årets gang på Regensen.

Alt dette for kun 100 kr. om året.

FORMAND:

Hans Jørgen Steenberg, • has@imagehouse.dk

KASSERER:

Henrik Teide • henrik.teide@dk.mags.com

REDAKTØR:

Thomas Røsig • tr@tips.dk

WEBMASTER:

Camilla Slok • camilla@sloek.dk

Mette Korsholm • mettekor@tiscali.dk

Marthe Seiden • marthe@seiden.dk

Karsten Bo Knudsen

Medlemskab opnås ved at sende en e-mail til Henrik Teide eller ved at ringe til
Henrik Teides sekretær, Inge Frost på tlf. 33 12 45 22